

Szabadkáról különvonatot szándékoznak indítani Szegedre, Az ember tragédiája előadására

(A Délmagyarország munkatársától.) Tegnap, a déli órákban Szabadkáról hívták fel telefonon a szegedi idegenforgalmi hivatalt, ahol Skultéty Sándor irodatiszt jelentkezett. A szabadkai polgármester volt a telefonnál és az ember tragédiája szegedi szabadtéri előadására iránt érdeklődött. Kijelentette a telefonbeszélgetés során a szabadkai polgármester, hogy értesültek ők is a szegedi szabadtéri játékok nagy sikeréről és meg szeretnék nézni az előadást. Érdeklődött az előadások beosztása iránt és bejelentette, hogy tekintettel a Szabadkán és a környéken tapasztalható nagyarányú ér-

deklódásra, sürgős felterjesztést intéz a belgrádi vasutügyi minisztériumhoz és kéri fogja, hogy az ember tragédiája egyik jövő heti előadására engedélyezzen különvonatot Szabadkáról Szegedre.

A szabadkai különvonat, amennyiben engedélyezik, az első lesz, amelyik Jugoszláviából Magyarországra jön. Már többször kísérletezések történtek, mindkét részről is, de eredmény nélkül. Az ember tragédiája előadásának kivételesen nagy sikere bizonyára most lehetővé teszi, hogy az első különvonat Jugoszláviából átjőjön Magyarországra.

Példáflan arányokban növekszik az érdeklődés a szabadtéri előadások iránt

Uj Madách-vonatokat jeleznek az ország minden részéből — Előkészületek a szími királyi pár fogadására

A páratlan siker kábulatában él Szeged. A legvérmesebb reményeket is túlhaladja a szegedi szabadtéri játékok nemzetközi sikere, amely végleg eldöntötte, megerősítette és megalapozta az állandó szegedi szabadtéri játékok sorsát. Az ország egész sajtója, a főváros legjelentékenyebb lapja az élen, vezércikkében méltatja annak jelentőségét, hogy Schuschnigg osztrák kancellár a legválságosabb politikai helyzetben is szakított magának időt és repülőgépen Szegedre jött Az ember tragédiája előadására. A rendkívüli diszlocálás impozáns nagyszerűsége és fényes sikere fokozta a szegedi szabadtéri játékok jó hírét és ennek mindennél ragyogóbb bizonyítéka, hogy a ma esti, a vasárnap és a jövő heti befejező előadások iránt fokozódó érdeklődés nyilvánul meg.

Elvitathatatlan, hogy

Schuschnigg kancellár szegedi látogatásának kulturális jelentősége

gén kívül messzebbmenő politikai jelentősége is van.

Joggal lehet tehát büszke a szegedi szabadtéri játékok vezetésére, amelynek munkássága tette lehetővé, hogy a magyar irodalom egyik legnagyobb alkotása lendülettel folytassa világhódító útját, amelyről a kancellár szegedi látogatásával kapcsolatban rendkívül meleg sorokban emlékeznek meg a külföldi lapok.

A zászlók még a házak ormain hirdetik Szeged nagy ünnepnapját, de újabb nagyszerű társadalmi jelentőségű eseményt is jeleznek:

a szími királyi pár látogatását.

A szími királyi pár ünnepélyes fogadtatására a szabadtéri játékok vezetésére már megtette a legszélesebb körű intézkedéseket. Ez a látogatás nagy jelentőséget ad az előadásnak és fokozza azt az érdeklődést, amely a külföldi ré-

Társas utazások:

14 nap

Velence-Lidón és Viareggióban

P 278.—

14 nap

a Wörthi-tavi vitorlaversenyekhez

Veldenben

P 197.70

Filléres hajó Bécsbe

P 12.80

NEU ERNŐ banküzlet
ul a zási irodája
Széchenyi tér 6.

széről már eddig is megnyilvánul.

Döntő jelentőségű a szegedi szabadtéri játékok nemzetközi sikerére az a hosszú távirat, amely pénteken este érkezett Rómából Szegedre.

A szabadtéri játékok vezetésére megleghangu levélben meghívta Az ember tragédiája előadására az olasz újságírók egyesületét.

A meghívásra szívélyes válasz érkezett, amelyben azt közölték, hogy a meghívást örömmel elfogadják, Szegedre jövetelük attól függ, hogy Mussolini illetőleg az olasz kormányfő sajtófőnöksége miként rendelkezik a meghívást illetően. Ebben az ügyben most örömdetes döntés történt. A fasiszta olasz újságíró egyesület titkára, Guglielmotti táviratilag közölte a szabadtéri játékok vezetésével, hogy az olasz kormányfő sajtófőnöksége örömmel vette tudomásul a meghívást és intasította az újságíró egyesületet, hogy a szegedi szabadtéri játékokra képviselőjét küldje ki. Ennek alapján az augusztus 14-iki Az ember tragédiája előadására Szegedre érkeznek két neves római újságíró: Ce Valiani Guglielmi és Caniglia Osseguí. Az olasz újságírók Szegedre jövetele újabb bizonyítéka a szegedi szabadtéri játékok világra szóló sikerének.

Az Ember tragédiája Dóm-téri előadása ma

Tovább ment az osztás, nem figyelte, ki nyer. — Könnyelmű, hirtelen voltam — gondolkodott s szerette volna fejbe verni magát. Ötven fillért tett ki, várta, hogy újra rákerüljön a sor. Nyert!

Alig vette észre, hogy mire harmadszor is rákerült a sor, megint kiürült a pohara.

Ismét 50 fillért tett. Nyert.

— Mért nem is tettem többet — okolta magát s legközelebb meg sem nézte a lapot; már mondta:

— Egy pengő.

— Megint nyert.

— Velem van a szerencse. Most már reszkirozkok.

— Aztán öt pengőt tett ki. Hetest kapott.

— Tartom! — ismételte, de már megbánta.

Felső, aztán ász jött. Gyorsan összeszámolta.

— Huszonegy vágta ki s maga elé huzott öt pengőt.

— Ha legalább 50—60 pengőt tudnék nyerni — szorongott benne az öröm. — Megjött a szerencsém, négyszer egymásután.

Belemelegedett a játékba, hosszú nagy kortyokban ittak, egyre hangosabban verték az asztalt.

Nyert, vesztett... újra nyert, megint vesztett. Ejtélfelé öt pengő körüli volt a vesztesége.

— Csak az jöjjön még vissza, már megyek is — szorította össze a fogát. Nem volt már józan. Négy pengő husz fillér volt előtte, a zsebében semmi. Felvette a huszfillért, a kiszolgáló lány felé kiáltott:

— Mariska! Bort!

Aztán kártyát kért.

— Négy pengőt!

Összeolvasta a lapokat

— Tropa...

Felhajtotta a pohár bort, nézte, hogy huzza el a másik a négy pengőt előle. Szónélkül az ajtó felé tántorgott, de mielőtt oda ért volna, arra a székre dobta le magát, ahol addig ült, míg a kártyázóhoz nem ment.

Hunyorgatott a szemével, homályosan látta a kártyázókat, agyát eltompította az alkohol, csak néha rémlett belé a gondolat:

— Oda a pénz!

Befejezték a kártyázást.

— Bort! — mondta az egyik — most én fizetek, ne mondjátok, hogy csak a pénzeteket nyeram el. Van nekem szívem... Gyere te is Czako koma! Ugy idd, mintha a te pénzéd árát innád.

Odament közéjük, velük ivott, látta, hogy a nyertes összesöpri a pénzt, fizet belőle a kocsmárosnak is, aki az asztalfiába rakja. Belerévedezett a tekintete a fiókba... sok ezüst- és papírpénzt látott nagyhalomban, elmosódva.

A kocsmáros bezárta a fiókot.

— Mi azt a fiókot feltörni? — állapította meg magában s keserű gondolata támadt.

— Ha hozzáférnék... Még hagynék is benne... csak pár darabot vennék el.

A vendégek kifelé tartottak; ő is. Az udvari ajtón megakadt a szeme.

— Azt meg be se zárta, pedig már ott eloltotta a lámpát. Csak elfelejtkezne róla...

Odakint a többi kurjongatva haladt tovább, ő egy fának támaszkodott. A kocsmából kiszűrődő fény is kialudt s még egyre ott bóbiskolt, meg-meg botlott.

Hirtelen felriadt, meghorzongott, fázott.

— Szegény kis lányom... Jót akartam... igazán jót akartam — motyogta s az osztó előtt sorakozó pénzre gondolt... a nevető részeg emberek... aztán a kocsmasztal fiókjába zárt ezüst- és papírpénzekre. Elbiggyesztette a száját:

— Vacak kis fiók, a bicskámmal fel tudnám feszíteni. A kocsmáros már alszik szobájában, jó messze az ivótól, meg azt az udvari ajtót se zárta be. Csak a kerítésen kell bemászni.

Nekirugaszkodott a kerítésnek, többször is megpróbálta mire sikerült — felkapaszkodni. Elesett, mikor belül leugrott.

— Az ajtótól egész az asztalig egyenesen kell menni, megtalálom.

Lenyomta a kilincset: az ajtó nem nyílt ki.

— Hát csak bezárta? — szaladt ajkára az indulat. Tétovázva nézett körül, tekintete egy ablakon akadt meg: egy nyitott ablakon. Nagyot nézett.

— A fenét! Hát itt ablak van? Nem tudtam... ilyen széles lenne az ivó, hogy még az ablak el-

fér az ajtó mellett? — csodálkozott magában

— Mindegy! Fő, hogy nyitva van!

Könnyen, kevés zajjal mászott be az ablakon, tapogatta botorkált benne tovább

— Oldalt megyek pár lépést az ajtóig s onnan egyenesen az asztalig — számolgatta.

Jobb felé lépett, a következő pillanatban megbotlott, valami puha alkalmasosságon végigterült, valami megmozdult alatta s hirtelen sivalkodás vágott a fülébe:

— Jaj, jaj! Segítség!...

Nem tudott, nem mert mozduini. Felkelhetett volna, hogy kiugorjon az ablakon, de meg se kísérelte, nem volt hozzá ereje... Érezte, hogy valaki kapálózik alatta, s hallotta, hogy segítségért kiabál. Valahol ajtót csaptak, aztán az ivóból beáradó világosságban a kocsmáros jelent meg.

— Mi az?... mi van veled Maris?

Csak most eszmélt fel, az alkohol kódén keresz-tül — derengett agyához az öntudat... a Maris szobájában volt... végignyulva az ágyon.

— Valaki rámtört — jajveszékelt a lány s lelök-döste magáról a kellemetlen terhet.

A kocsmáros kimeresztette a szemét, aztán hahotázni kezdett:

— Nahát!... még ilyet, a vén szoknyabetyárt... mi nem kellene neki!...

— Az, az, szoknyabetyár — motyogta Czako — mi is lennék?... s az ablak felé tartott, de a kocsmáros, még mindig fuldokolva a nevetéstől, az ivón keresztül az uccai ajtóhoz vezette.

— Még ilyet!... Jó lett volna, mi? — s meg-értően kacskintott egyet.

A lámpából kiégett a petroleum, a kandó feketén füstölgött, az egész napi veszekedés után fojtogató csend ült a szobára.

— Ilyet tenni... ilyet tenni — tördölte kezét az asszony. — Az egész falu erről beszél.

— Legalább engem nézett volna! — buggyant fel a lányból is a szemrehányás. Életében először érezte, hogy apja rossz, nagyon rossz apa, aki nem törődik vele és gyűlöletes szemmel nézett a vén szoknyabetyár felé...